

I CONCURS DE POESIA RAMON VALLS

CATEGORIA INFANTIL

EL LLAPIS NOU

Un llapis nou
per poder dibuixar
i escriure.

Un llapis nou
per pintar el món.
Escric una paraula
i m'agrada el seu traç.
La pinto amb emoció.

Un llapis nou
per donar vida i forma als somnis.
Veig el món en color.
Escric paraules d'or.
M'agrada la sensació
d'un llapis nou entre els meus dits,
Un llapis nou per un nou futur.

I CONCURS DE POESIA RAMON VALLS

CATEGORIA INFANTIL

ELS ESTEREOTIPS

Hola, em presentaré.
Em dic Pau i d'aquí a poc deu anys faré.
A pagès ens hem traslladat
i de color rosa la meva habitació vull pintar.

Però sabeu què em van dir?
Que no hi hauria possibilitats,
que el color rosa era un color de nenes
i el de nens, els blaus de totes menes.

Jo amb el meu pare em vaig plantar,
i li vaig dir que ballet jo volia practicar,
em va respondre que no i que no
que a futbol jo hauria de jugar.

En una obra de teatre em vaig presentar
i vaig dir que la princesa volia representar,
em van respondre que no i que no,
que el príncep blau hauria d'aparentar.

Aquell dia vaig tenir el valor de plantar-me
dir que no i que no,
que jo podia ser el canvi que volem veure
i que els estereotips podia treure.

I CONCURS DE POESIA RAMON VALLS

CATEGORIA INFANTIL

EL RELLOTGE

Les agulles del rellotge,
llargues o primes, amb punta o quadrades,
comencen el dia amb el seu tic-tac,
s'afanyen a donar voltes per marcar el compàs.

Cada segon que juga,
cada hora que s'avorreix,
cada minut que somia,
el rellotge sempre et fa companyia.

A poc a poc, sense parar,
és el rellotge el teu meravellós company
que et marca el temps de la vida
amb una suau melodia.

I CONCURS DE POESIA RAMON VALLS

CATEGORIA ADULTS

SEXTINA DE LA TARDOR

Se m'ha escampat el temps com una taca
d'oli que es vessa en dies de poca ombra
esparxa, enllepissada d'ocre i terra,
de branquillons eixuts i d'herba seca,
de peus de fang, d'argila amb cara bruta,
pintada en la galta de cada fulla.

L'angúnia, el tremolor que venç la fulla
espellofa tardors, el vespre taca
la lluisor morent i es fa més bruta
la pinzellada que hi dibuixa l'ombra.
Aquesta tardor sense pluges, seca,
no deixarà cap gust humit de terra.

Un ocre intens, sense ambres, i la terra
s'ofega en el remoreig trencat de fulla
i en la pell escamnada, massa seca,
hi verola algun groc quan es fa taca
ajaguda sense esma en alguna ombra
que es vol untar de nit i la fa bruta.

Mastega el vent fraseigs amb la veu bruta
com una blastomia que escup terra
i empastifa la fosca, tot és ombra
que envola l'aire en levitat de fulla.
Un ramitxó de temps es mou i taca
l'últim raig de tardor i l'hora és seca.

L'hora s'esfereix com pluja seca,
cau i no fa profit, és massa bruta
de pinzellades de color de taca
o, si voleu, de color incert de terra,
de perfil baix i de nervi de fulla
que no floreix: és massa espessa l'ombra.

L'espessorall no deixa llevar l'ombra,
òrfena de matisos i tant seca
que mor i té per làpida una fulla
i s'enterra ben nua i tota bruta
de sang de llim i d'un poquet de terra:
no lluu la llum qual la foscó la taca.

La tardor, avui, és una taca d'ombra,
du la pell seca i té la cara bruta,
sentor de terra i colors de fulla.

I CONCURS DE POESIA RAMON VALLS

CATEGORIA ADULTS

UN MÓN IMMENS

Heus en tots un món interior
més enllà del cos de cadascú
sostenint el dia a dia de fi fel
pas i pes del temps fet anhel
i les pors tal pus de reu arreu
mantenint a plom la crua creu.
Identitats diferenciades i
éssers a costums identificats
guanyem a pols el respecte
per la nostra individualitat
servant el camí traçat cert
i servint un trajecte obert.

Heus joiós un món espontani
més proper a l'ànima humana
menystenint les nits mortes
donat el dot de fet vitalici
de dur el dit d'immortalitat
a caprici innat de llibertat.
Lliure pensar comunicatiu
meravella feta abstracció
apostem a pèl la reserva
commovent la comunitat
per desllorigar a peu pla
la pau plena del pou impiu.

Heus així el poeta profeta
més inquiet que arbre novell
actiu com la rauxa del seny
i atent reflexiu a flor de pell
disposat a canviar dit món
en usdefruit gregari d'ell.

Alguns incomplim reserva
fujetejant funesta fauna
si fa no fa amb fe de fi fi
de final felix potser postís
gent i refent relacions afins
reservades al respecte real.

Heus aquí jo i tu i nosaltres
més perduts que perdonats
omplint el temps díscol
de despòtica discòrdia
pols i soroll intracerebral
pals i pèls d'impuls hostil.
Tothom mereixem respecte
simplement per ser qui som
pel nostre esforç incomprès
exposant vàlua soterrada
i fins per la intenció nua
si sua resultats refutats.

Ningú és profeta a sa terra
endevinadors dels perquès
conqueridors del per tots
absolts de demanar permís
tal déus concedint el perdó
a pobres ignorants perduts.
Heus tot un món en comú
més immens com menys tens
difícil d'anunciar al diari
on no mana la docta ciència
ni els dogmes de consciència
sinó la justícia del calvari.

I CONCURS DE POESIA RAMON VALLS

CATEGORIA ADULTS

EL PES DE L'AIRE

Inhala,

Obrint els ulls,
veient la pèrdua.

Girant el rostre,
observant la caiguda.

Creus perdre
la pròpia voluntat
pel teu desert de pell.

Creus aguantar
la necessitat de ser
com sorra en mà oberta.

És l'esperança del meu cos,
la idea que ho aclareix tot,
la que converteix l'arena en pols.

Exhala.